

เขามา { ทดลองอ่าน
เซ็งเม้ง
ที่ข้างๆ หลุมศพครับ

larza เขียน ZOO ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

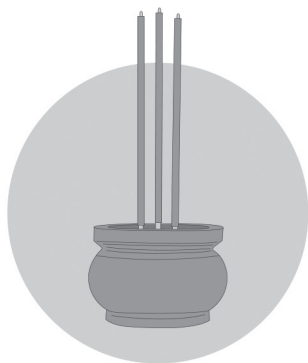

ตามใช้จ้ะ
เล่มนี้ 200 บาท

ทดลองอ่าน

www.facebook.com/everyyyyy

ขานาเบงเม้งที่ข้างๆ ทุลุมพมครับ

เขามาเขมัวที่ข้างๆ หลุมศพครับ

larza เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2191-0

ภาพปก ZOO

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สมัยนี้นอกจากนักเขียนจะต้องครีเอตนิยายเนื้อหาแปลกใหม่แหวกล้ำเพื่อไม่ให้ซ้ำกับที่เคยมีมาแล้ว ยังต้องใช้พลังสมองไปกับการตั้งชื่อเรื่องด้วย เพราะเป็นด่านแรกสุดที่จะดักจับความสนใจของนักอ่านได้ เรียกว่าเอาให้สะดุดหัวทิ่มเข้าบ้านเราได้เป็นที่เห็นด้วยมั๊ยคะ

และใช่ค่ะ เพราะชื่อเรื่องนี้ล่ะที่ทำให้เราสะดุดตาไปกับเรื่องนี้เข้าอย่างจัง... 'เขามาเซงเม็งที่ข้างๆ หลุมผมครับ'...คุณพระ! มันช่างท้าทายให้อยากลองของเสียนี้กระไร และเมื่อได้อ่านก็พบว่านิยายเรื่องนี้มีดีมากกว่าชื่อเรื่องค่ะ แล้วยังสร้าง 'เซอร์ไพรส์' ด้วยคาดไม่ถึงว่ามันจะมาเบอร์ละมุน อุ่นๆ ซึ้งๆ ติดเหนงหน้อยๆ

เรื่องราวความรักที่ดิบเบิ้ลความเป็นไปไม่ได้ ต่อแกระหว่างชายและชาย ยกกำลังสองเข้าไปเมื่อฝ่ายหนึ่งเป็นคน ขณะที่อีกตนเป็นผี! ยากผลงานนี้ มันจะเป็นยังไงต่อไป อีท่าไหน คงต้องฝากทุกคนจตุรบุตั้งไฟ เผากระดาดเงินกระดาดทอง ลักการะกำลังใจไปให้พี่เมษของน้องอันกันด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

บทนำ

เป็นเวลาแล้วที่ฉันได้จากโลกนี้ไป

มันทั้งยาวนาน ทว่าในขณะที่เดียวกันก็สั้นมากจนน่าใจหาย หากให้เทียบกันแล้วระยะเวลาที่ฉันใช้ชีวิตแบบร่างกายแข็งแรงอาจจะน้อยกว่าระยะเวลาที่ฉันตายจากไป

นับตั้งแต่วันที่ลืมตาขึ้นมาบนโลกนี้ ฉันก็เป็นโรคหัวใจพิการแต่กำเนิด การเป็นโรคหัวใจพิการนี้ทำให้ร่างกายมีข้อจำกัดหลายอย่าง เป็นต้นว่า ออกกำลังกายหนักๆ ไม่ได้ บางครั้งนั่งอยู่เฉยๆ หัวใจเกิดอาการเต้นผิดจังหวะ จนต้องหามส่งโรงพยาบาลก็เคยมาแล้ว

ดีก็ แล้วผมอดที่จะรู้สึกน้อยใจไม่ได้ที่เกิดมาร่างกายก็อ่อนแอ ไม่เหมือนกับคนอื่น และต้องเข้าออกโรงพยาบาลบ่อยๆ จนไม่สามารถทำกิจกรรมต่างๆ ได้ แต่เพราะที่ผ่านมามีพ่อแม่คอยให้กำลังใจเป็นอย่างดี มาตลอด ผมจึงเลิกคิดมากแล้วตัดสินใจว่าจะใช้ชีวิตนี้ให้ดีที่สุด

ทว่าวันหนึ่งในระหว่างที่ผมกำลังเดินออกมาซื้อของที่นอกบริษัทนั้น อยู่ๆ อาการโรคหัวใจก็กำเริบขึ้นมาโดยไม่ทันคาดคิด

มันเป็นความรู้สึกที่ทรมานราวกับหัวใจถูกบีบจนแทบจะแตกสลาย เป็นผุยุ่ง ในอกคล้ายกับมีบางอย่างรัดแน่นจนกระทั่งหายใจไม่ออก ในตอนนั้น ผมพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากคนอื่น แต่โชคร้ายที่ไม่มีใครเดินผ่านมาทางนี้เลยแม้แต่คนเดียว

ท้ายที่สุดแล้วผมก็สลบไปด้วยความเจ็บปวดที่มากเกินไปเกินกว่าจะทนทานไหว ครั้นเมื่อลืมตาขึ้นมาอีกที่ผมก็พบว่าตัวเองมาอยู่ที่สุสานแห่งนี้แล้ว

ในตอนแรกนั้นผมคิดว่าแผลอหับแล้วผื่นไป แต่ไม่ใช่ ผมกวาดตามองไปรอบๆ ถึงได้เห็นบรรดาญาติกำลังฝังร่างกายของตัวเองลงไปหลุม

ผมพยายามที่จะส่งเสียงร้องบอกคนอื่นว่ายังอยู่ตรงนี้ ทว่ากลับไม่มีใครได้ยินเสียงของผมเลยแม้แต่คนเดียว

ด้วยความที่เพราะเพิ่งตื่นขึ้นมาจึงทำให้ผมยังมึนงงกับเรื่องที่เกิดขึ้น จนไม่สามารถตั้งสติได้ ดังนั้นสติสัมปชัญญะที่ยังคงหลงเหลืออยู่ของผมจึงพยายามบอกว่ามันคือความฝัน

ผมหยิกแก้มของตัวเองพร้อมๆ กับภาวนาให้ความฝันนี้รีบจบลงเสียที ทว่าหลังจากที่รอไปวันแล้ววันเล่า มันก็ไม่ได้มีท่าทีว่าจะจบลงแม้แต่น้อย ที่จริงเรื่องราวมันยากที่จะเชื่อไปเสียหน่อย ผมลุกขึ้นแล้วเดินสำรวจรอบๆ สุสาน ก่อนจะใช้เวลาอยู่หลายวันทำความเข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น

และนั่นทำให้ผมค้นพบว่าตัวเองจากโลกนี้ไปแล้ว

พอเรียบเรียงสติและเข้าใจลำดับเรื่องทั้งหมดว่าตัวเองตายไปแล้ว ผมก็พูดไม่ออกไปหลายวัน

น่าแปลกที่ผมไม่ได้รู้สึกเสียใจหรืออยากร้องไห้มากถึงขนาดนั้น มีแต่เพียงความรู้สึกตกใจกับความแปลกประหลาดเท่านั้น ราวกับว่าผมได้ยินเรื่องการตายของคนอื่น ไม่ใช่ตัวของผมเอง

จนกระทั่งเมื่อยอมรับสภาพนี้ได้ ผมก็เริ่มรู้สึกดีขึ้นและปลอบใจตัวเองว่าอย่างน้อยการเป็นวิญญาณนั้นก็ไม่ได้แย่เสียทีเดียว

อย่างน้อยการเป็นวิญญาณก็ทำให้ผมสามารถไปเที่ยวที่ต่างๆ ได้ โดยไม่มีข้อผูกมัด ในตอนที่ผมยังมีชีวิตอยู่ ผมไม่สามารถออกไปท่องเที่ยวที่ไกลๆ ได้เลยแม้แต่หน่อย

ถึงแม้ว่าจะรู้สึกแปลกๆ อยู่บ้างที่มีผมคนเดียวที่เป็นวิญญาณแล้วรอบข้างเป็นหลุมศพหมด แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปนานเข้าๆ ความสงสัยก็ค่อยๆ เลือนหายไป หลงเหลือเพียงแต่ความคิดที่ว่าพรุ่งนี้จะอยู่อย่างไรดี

อีกอย่าง เมื่อตายไปแล้วก็ไม่จำเป็นต้องกินอาหาร ถึงจะมีความรู้สึกอยากกินเพราะความเคยชินจากตอนที่ยังเป็นมนุษย์อยู่บ้าง แต่ก็มีพวกญาติๆ คอยมาเซ่งเม้งให้ นั่นจึงทำให้ผมมีอะไรกินอยู่ไม่ขาด

ที่ว่าความสุขก็ไม่เคยอยู่ได้นาน

หลังจากที่ผ่านไปเป็นปีที่สาม บรรดาญาติๆ ก็ไม่มาไหว้ที่หลุมของผม อีกต่อไป คล้ายกับว่าพวกเขาไม่ได้ลืมเลือนเรื่องของผมไปจนหมดสิ้นหลังได้รับมรดก

จากที่เคยมีความสุข มันเริ่มกลับกลายเป็นความทุกข์อย่างรวดเร็ว ผมที่เคยตื่นเต้นกับสิ่งที่ไม่เคยได้ทำในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์ ในตอนนี้กลับเริ่มหวนนึกถึงการพูดคุยกับใครสักคน

หรืออย่างน้อยถ้าเป็นไปได้ผมก็อยากให้ใครสักคนเห็นตัวตนของผม

วันนั้นเป็นเข้าอีกวันหนึ่งที่เหมือนกับวันอื่นทั่วๆ ไป

เนื่องจากช่วงนี้ยังไม่ถึงเทศกาลเซ่งเม้ง ดังนั้นตอนเช้าจึงค่อนข้างเงียบสงบ มีเพียงเสียงลมและเสียงนกร้องที่สลับกันดังอยู่ข้างหู ผมผ่อนคลายใจนอนแหยงมองท้องฟ้าเพื่อรับแสงแดดยามเช้าได้อยู่ครู่หนึ่ง ไม่นานนักก็ผล็อยหลับไป

จิก...จิก จิก!

เสียงที่คล้ายกับกำลังขุดเจาะหรือก่อสร้างอะไรสักอย่างทำให้ผมสะดุ้งตื่น ผมลืมตาขึ้นพลางกะพริบตาถี่ๆ เพื่อที่จะได้ปรับสายตาให้เข้ากับแสง จากนั้นจึงค่อยๆ ขยับตัวลุกขึ้นนั่งบนหลุม สายตาก็หยุดลงตรงกลุ่มคนที่กำลังยืนถกเถียงกัน

หลังจากลองพยายามเงี่ยหูฟังดู ผมถึงได้ยืนยันว่าพวกเขากำลังถกเถียงกันอยู่ว่าควรจะใช้วัสดุหรือทำแผ่นป้ายหลุมศพแบบไหน

อ้อ มาฝั่งศพนี้เอง

เมื่อได้ยินดังนั้นตัวผมจึงเลิกให้ความสนใจ ก่อนจะล้มตัวลงนอนเหมือนเดิมพลางลั้งแล้วว่าวันนี้ควรจะนอนหลับต่อหรือหาอะไรทำดี

ทว่าในขณะที่ผมกำลังจมจ่อมกับความมืดอยู่นั้น เสียงของใครบางคน ก็ดังขึ้น

"คุณพ่ออะ ทำไมหลุมข้างๆ ถึงเป็นสีน้ำตาล ไม่เขียวเหมือนกับหลุมอื่นๆ ละ"

หืม...

แวบแรกที่ได้ยินเสียงนั้นผมหยุดชะงักไป ขบคิดว่ารอบข้างนี้มีหลุมไหน ที่สีน้ำตาลเหมือนกับหลุมของผมบ้างอีกไหม ผมถึงได้พบว่าไม่มีแล้ว

ผมลุกขึ้นมา นั่งมองคนที่กำลังพูดเจ็ยแจ้วอยู่ในทันที มันคงไม่มีทาง เป็นหลุมอื่นไปได้ ในเมื่อบริเวณรอบๆ นั้นมีเพียงแค่หลุมของผมหลุมเดียว ที่ไม่มีคนรดน้ำดูแล

ผมนั่งมองเด็กน้อยที่น่าจะอายุราวๆ สิบขวบกำลังพูดคุยกับพ่อด้วย น้ำเสียงสดใส เมื่อเห็นแบบนี้จิตใจของผมก็อ่อนโยบขึ้นมา เวลาที่ได้เห็น เด็กๆ ร่าเริงสดใสมันทำให้ผมนึกถึงตัวเองสมัยสิบขวบที่ต้องนั่งมองออกไป นอกหน้าต่างของโรงพยาบาลทุกวัน

"ที่มันเป็นสีน้ำตาลเพราะญาติเขาไม่ได้จ่ายค่าดูแลให้นะ เลยไม่มีใคร มารดน้ำให้" คนที่น่าจะเป็นพ่อของเขาตอบกลับไปพร้อมกับอุ้มลูกขึ้นมาถอด ในอ้อมแขน

พอได้ยินดังนั้นก็เด็กชายก็แสดงสีหน้ากังวลขึ้นมาในทันที

"งั้นแสดงว่าไม่มีใครมาไหว้เขานานแล้วใช่ไหมอะ"

"ก็คงเป็นแบบนั้น" คนเป็นพ่อเอ่ยตอบก่อนที่จะลูบหัวบุตรของตน ด้วยความเอ็นดู แล้วปล่อยเด็กชายลงกับพื้น ทันใดนั้นเด็กน้อยก็วิ่งตรงมายัง หลุมของผมแล้วหันหน้าไปทางบิดา

"คุณพ่อพอมีรูปบ้างไหม" เด็กชายเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงใส ใบหน้า ของเจ้าตัวดูอารมณ์ดีราวกับคิดอะไรบางอย่างออก "พี่เขาคงหัวเราะดู ถ้าไม่ได้ ก็นอะไรนานๆ"

ผมที่กำลังเงี้ยวหูฟังบทสนทนาอยู่นั้นถึงกับหลุดหัวเราะออกมา

ไม่ใช่ว่าคำพูดนั้นน่าตลกหรือว่ามีอะไรแปลก แต่ผมแค่คิดว่าน่าเอ็นดูดี

เป็นคำพูดที่ฟังแล้วทำให้คนอื่นยิ้มตามได้เลยด้วยซ้ำ

ดูเหมือนพ่อของเด็กชายก็หลุดหัวเราะออกมาด้วย

"คุณพ่อ ผมจริงจังนะ!" เด็กชายขมวดคิ้ว พร้อมกับนั้นก็บ่นออกมาด้วยน้ำเสียงไม่พอใจเมื่อเห็นว่าบิดาของตนกำลังหัวเราะราวกับเรื่อง เด็กชายพูดตลกนักหนา

"โอ้ๆ ไม่โกรธพ่อนะ" พ่อของเจ้าตัวเอ๋ยปลอบทั้งๆ ที่น้ำเสียงยังคงเจือไปด้วยความขบขัน ก่อนจะควานหาธูปสามดอกในกระเป๋าพร้อมๆ กับแก้วพลาสติก ตักดินใส่ในแก้ว จากนั้นจึงค่อยปักธูปตามลงไป "แต่จะไปเรียกว่าพี่แบบนั้นคงไม่ดีมั้ง บางทีเขาอาจจะอายุมากกว่าพ่อด้วยซ้ำ"

"ไม่หอรอกะ" เด็กน้อยว่าทั้งๆ ที่มีมือที่รับแก้วพลาสติกมาวางตั้งไว้ที่หน้าหลุม "ก็ที่หลุมศพนะ มันเขียนไว้ด้วยนี่ว่าพี่เขาตายตอนที่อายุสี่สิบห้าปี"

ผมถึงกับชะงักไปในทันที ในแววตาสะท้อนความรู้สึกหลากหลายกับคำพูดนั้น

มันช่างเป็นช่วงอายุที่สั้นจริงๆ นั่นแหละ

มีอายุอยู่บนโลกได้เพียงแค่นี้สี่สิบห้าปี เรียกว่ายังไม่ทันที่จะได้มีโอกาสใช้ชีวิตให้เต็มที่เลยด้วยซ้ำ ต่อให้นับเพิ่มไปอีกสิบปี แต่การมีชีวิตอยู่กับตอนที่ตายไปแล้วย่อมไม่มีทางเหมือนกัน

"คงเพราะว่าเขาประสบอุบัติเหตุลู่มั้ง" พ่อของเด็กชายเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ก่อนที่เจ้าตัวจะหยิบไฟแช็กขึ้นมาจุดธูปสามดอกที่ถูกปักบนแก้วพลาสติก "จะว่าไปลูกมีอาหารหรือขนมที่จะไหว้ให้เขาแล้วหรือ"

เมื่อจบประโยคนั้น ใบหน้าของเด็กน้อยก็ลนลานขึ้นมา เจ้าตัวพยายามที่จะควานหาของในกระเป๋าของตนเต็มที่ ก่อนที่จะหยิบบางอย่างขึ้นมาถือให้พ่อของตนดู "อันนี้ได้ไหมอะ"

ผมพยายามชะโงกหน้ามองอย่างเต็มที่เพื่อที่จะดูว่าเป็นอะไร แต่มองไม่เห็นเลยแม้แต่นิดเดียว บ้าชะมัด

"ก็ได้นะ" ท่าทางของคนเป็นพ่อเหมือนพยายามกลั้นน้ำตาเต็มที่ บางทีคงเพราะกลัวลูกของตนจะน้อยใจอีก "เร็วเข้า เราจะไปกันแล้วนะ รีบไหว้"

แล้วบอกลาพี่เขาไปแล้ว"

เด็กน้อยรับคำก่อนจะวางของในกำมือไว้ที่แท่นไหว้ จากนั้นจึงรีบวิ่งตามพ่อขึ้นไปในทันที

ผมมองรถคันนั้นขับออกไปจนกระทั่งลับสายตา ก่อนจะค่อยหันมาให้ความสนใจกับสิ่งของที่อีกฝ่ายให้มา

ทว่าทันทีที่สายตาได้เห็นของที่เคยอยู่ในกำมือของเด็กชายคนนั้น ผมก็ผลอหูลุดยิ้มออกมาในทันที

...ลูกอมสามเม็ด...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621910.html>